

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28.12.2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Ziółkowska

Sędziowie: SSO Mariusz Sygreła

SSO Leszek Matuszewski (spr)

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Kamińska

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie A. R., po rozpoznaniu w dniu 14.12.2016r. sprawy **I. B. i M. P. (1) (P.)** oskarżonych z art. 231§ 2kk i inne, na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 14.05.2015r., sygn. akt IIIK 388/11

1 Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że;

a) w ramach przypisanego oskarżonemu **I. B.** w punkcie VII czynu uznaje go za winnego tego, że w okresie od 04 do 05 grudnia 2008r. w P. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadził do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13), bez wymaganej przepisami części praktycznej, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenie w łącznej kwocie 24.285,00zł, tj. przestępstwa z art.231§2kk w zw. z art. 4§ 1kk i za to na podstawie art.231§2kk wymierza I. B. karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 69§ 1 kk i art. 70§ 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec **I. B.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 (czterech) lat próby,

c) w ramach przypisanego oskarżonemu **M. P. (1)** w punkcie VII czynu uznaje go za winnego tego, że w okresie od 04 do 05 grudnia 2008r. w P. w woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym jako Dyrektor Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. B. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadził do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13), bez wymaganej przepisami części praktycznej oraz wystawił zaświadczenia o ukończeniu kursu podstawowego (RP/13) i dodatkowego RD/13 na przewóz rzeczy na nazwiska: T. B., E. B., J. C., M. C., A. C., A. F., M. G., P. G., G. G., B. H., M. J. (1), R. J., M. J. (2), W. K., R. K., Z. K., P. K. (1), K. Ł., P. M., Ł. M., S. P., K. R., K. S., W. S., A. T., D. T., M. W., M. Z., Z. F., P. K. (2), E. M., R. M., S. W., w których poświadczył nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w nich odbycie przez wyżej wymienione osoby w ramach tych szkoleń kursów w pełnym zakresie, podczas gdy nie zostały przeprowadzone zajęcia praktyczne, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenia w łącznej kwocie 24.285,00zł, tj. przestępstwa z art.231§2kk w zb. z art.271§3kk w zb. z art.11§2kk w zw. z art.12 kk i art. 4§ 1kk i za to na podstawie art.231§2kk w zw. z art.11§3kk wymierza M. P. (1) karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40zł (czterdzieści złotych),

d) na podstawie art. 85kk i art. 86§ 1 i 2 kk łączy oskarżonemu **M. P. (1)** kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone w zaskarżonym wyroku w punkcie VIII i punkcie 1c niniejszego wyroku i wymierza karę łączną 1 (jednego)

roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

e) na podstawie art. 69§ 1kk w zw. z art. 70§ 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **M. P. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 (czterech) lat próby,

1 w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

2 zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 10 zł tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie;

- I. B. w kwocie 300 zł,
- M. P. (1) w kwocie 1420 zł.

L. M. (1) B. M. S.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. wyrokiem z dnia 14 maja 2015 roku, sygn. akt IIIK 388/11, orzekając o odpowiedzialności karnej oskarżonych **I. B.**, **M. P. (1)** i **A. K. (1)**, uznał oskarżonego **I. B.** za winnego tego, że:

I. w dniu 29 sierpnia 2008r. w P., będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., przekroczył swoje uprawnienia i wyłudził podstępnie poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P. M. P. (1), co do faktu odbycia przez M. J. (3) szkolenia dokształcającego kierowców przewożących osoby, a to poprzez przedłożenia mu do podpisu, stwierdzającego nieprawdę zaświadczenia o numerze (...) o ukończeniu przez M. J. (3) szkolenia dokształcającego kierowców przewożących osoby, wiedząc iż M. J. (3) nie był uczestnikiem tego szkolenia i działając tym samym na szkodę interesu publicznego, tj. przestępstwa z art.272 kk w zb. z art.231§1kk w zw. z art.11§2kk i za to na podstawie art.272 kk w zw. z art.11§3kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

II. w okresie od 01 do 14 października 2009r. w K. i w P. w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną, wynikającą z zajmowania stanowiska Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., zażądał od P. L. (L.), na następnie przyjął od niego korzyść majątkową w kwocie 300zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na podstępnym wyłudzeniu od Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P. poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci zaświadczeń o numerze (...) z dnia 12 października 2009r, o ukończeniu przez P. L. szkolenia uprawniającego do zmniejszenia o 6 punktów, liczby punktów karnych, wykazanych w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego tj. przestępstwa art.228§3 i 4kk w zb. z art.272kk w zw. z art.11§2kk w zw. z art.12kk,

III. w okresie od lutego do kwietnia 2010r. w m. Kamionki i w P. w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej wynikającej z zajmowania stanowiska Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., zażądał od A. K. (1) korzyści majątkowej w kwocie 600zł, a następnie przyjął od niego korzyść majątkową w kwocie 300zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na podstępnym wyłudzeniu od Dyrektora Wojewódzkiego ośrodka Ruchu Drogowego w P. poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci duplikatów zaświadczeń o numerach (...) i (...) o ukończeniu przez A. K. (1) szkoleń dokształcających kierowców przewożących rzeczy i osoby, tj. przestępstwa art.228§3 i 4kk w zb. z art.272kk w zw. z art.11§2kk w zw. z art.12kk,

IV. na podstawie art. 228§4kk w zw. z art.11§3kk w zw. z art.91§1kk za przestępstwa, których oskarżony I. B. został uznany winnym w pkt. II i III wyroku wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

V. w okresie od maja do października 2009r. w miejscowości K. w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej, wynikającej z zajmowania stanowiska Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., przyjął pięciokrotnie od D. M. korzyść majątkową w postaci 5-ciu półlitrowych butelek wódki różnego gatunku o wartości łącznej 100 złotych oraz w postaci pieniędzy w kwocie 500zł w zamian za kilkukrotne wyznaczanie dla A. M., z pominięciem wewnętrznych procedur, przyspieszonych lub dogodnych terminów poprawkowych egzaminów praktycznych na prawo jazdy kat. (...) w Wojewódzki Ośrodku Ruchu Drogowego w P., tj. przestępstwa z art.228§1kk w zw. z art.12kk i za to na podstawie art.228§1kk wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

VI. w okresie marca i kwietnia 2010r. w P., G. i K., w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, chcąc aby inna osoba popełniła przestępstwo nakłonił J. P., uprawnionego do wystawiania dokumentów, zatrudnionego na stanowisku wykładowcy – instruktora w ośrodku Szkolenia (...) PHU (...) w K.-do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentach w postaci karty przeprowadzonych zajęć teoretycznych i praktycznych na kategorię prawa jazdy (...) oraz w postaci zaświadczenia nr (...) z dnia 13 kwietnia 2010r., potwierdzającego ukończenie przez P. R. szkolenia dla osób ubiegających się o prawo kat. (...), a nadto nakłonił K. C., uprawnionego do wystawiania dokumentów, będącego właścicielem Ośrodka Szkolenia (...) w G., do poświadczenia nieprawdy w dokumencie w postaci zaświadczenia nr (...) z dnia 19 kwietnia 2010r., potwierdzającego ukończenie przez P. R. szkolenia dla osób ubiegających się o prawo jazdy kat. A, tj. o przestępstwo z art.18§2 kk w zw. z art.271§1kk w zw. z art.12kk i za to na podstawie art.271§1kk w zw. z art.19§1kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

VII. w tym samym wyroku uznano oskarżonych **I. B.** i **M. P. (1)** za winnych tego, że w okresie od 04 do 05 grudnia 2008r. P. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszami publicznym: M. P. (1) jako Dyrektor Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P. a I. B. jako zatrudniony na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., przekroczyli swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadzili do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13), bez wymaganej przepisami w tym treścią rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie kursów dokształcających kierowców wykonujących transport drogowy (Dz.U. 2004 nr 122 poz. 1269) części praktycznej oraz przez wystawienie przez M. P. (1) zaświadczeń o ukończeniu kursu podstawowego (RP/13) i dodatkowego RD/13 na przewóz rzeczy wystawionych na nazwiska: T. B., E. B., J. C., M. C., A. Ć., A. F., M. G., P. G., G. G., B. H., M. J. (1), R. J., M. J. (2), W. K., R. K., Z. K., P. K. (1), K. Ł., P. M., Ł. M., S. P., K. R., K. S., W. S., A. T., D. T., M. W., M. Z., Z. F., P. K. (2), E. M., R. M., S. W., w których poświadczono nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w nich odbycie przez wyżej wymienione osoby w ramach tych szkoleń kursów w pełnym zakresie podczas gdy nie zostały przeprowadzone zajęcia praktyczne, czym działali na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenia w łącznej kwocie 24.285,00zł, tj. przestępstwa z art.231§2kk w zb. z art.271§3kk w zb. z art.11§2kk w zw. z art.12 kk i za to na podstawie art.231§2kk w zw. z art.11§3kk i art.33§2kk wymierzono I. B. karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a M. P. (1) karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40zł,

VIII. uznał oskarżonego **M. P. (1)** za winnego tego, że w okresie od 13 marca 2009 roku do 06 października 2010 roku w P., w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym, zatrudnionym na stanowisku Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P. przekroczył swoje uprawnienia, w ten sposób, że mając podpisaną z Marszałkiem Województwa (...) umowę dotyczącą używania do celów służbowych prywatnego samochodu ustalając miesięczny limit kilometrów na jazdy lokalne w wysokości 700 kilometrów (wyplacany w formie ryczałtu), bez zgody Marszałka Województwa (...) korzystał w celach prywatnych, z będących na wyposażeniu Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P. samochodów egzaminacyjnych marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...), działając na szkodę (...) w P. przywłaszczając w ten sposób powierzone mu mienie w postaci paliwa i powodując szkodę o łącznej wartości

co najmniej 3.883,04 złotych, tj. przestępstwa z art.231§2kk w zb. z art.284§2kk w zw. z art.11§2kk w zw. z art.12kk i za to na podstawie art.231§2kk w zw. z art.11§3kkw i art.33§2kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40zł.

IX. na podstawie art.85 i art.86§1 i 2 kk połączone wymierzone oskarżonym I. B. i M. P. (2) kary pozbawienia wolności oraz wymierzone M. P. (1) kary grzywny i wymierzono: I. B. karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, a M. P. (1) karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40zł,

X. uznał oskarżonego **A. K. (1)** za winnego tego, że w okresie od lutego do kwietnia 2010 roku w m. Kamionki, w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru obiecał udzielić pełniącemu funkcję publiczną I. B. zatrudnionemu na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w P., korzyść majątkowa w kwocie 600zł, a następnie udzielił mu korzyści majątkowej w kwocie 300zł, w zamian za naruszenie przez I. B. przepisów prawa polegające na wyłudzeniu poświadczających nieprawdę duplikatów zaświadczeń o numerach (...) i (...) o ukończeniu przez niego kursów dokształcających kierowców przewożących rzeczy i osoby, w których to szkoleniach wyżej wymieniony nigdy nie uczestniczył tj. przestępstwa z art.229§ 3 kk w zw. z art.12kk i za to na podstawie art. 229§3kk wymierzył mu karę 1 roku i 4 pozbawienia wolności,

XI. na podstawie art.69§1kk i art.70§1 pkt.1 kk wykonanie wymierzonych oskarżonym M. P. (1) i A. K. (1) kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres lat 4 tytułem próby,

XII. na podstawie art.45§1kk orzeczono wobec oskarżonego I. B. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej w zakresie czynu, którego został uznany winnym: w pkt. II w kwocie 300 zł , w pkt. III w kwocie 300zł i w pkt. V w kwocie 600zł,

XIII. na podstawie art.46§1 kk zobowiązano oskarżonego M. P. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej czynem, którego winnym popełnienia został uznany w pkt. VIII przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P. kwoty 3.883,04 złotych (trzy tysiące osiemset osiemdziesiąt trzy złote i cztery grosze),

XIV. na podstawie art.44§1kk orzeczono przepadek dokumentów w postaci: zaświadczenia o numerze (...), zaświadczenia nr (...) (k.59 akt), zaświadczenia nr (...) (k.60 akt),

XV. na podstawie art.63§1kk na poczet orzeczonej oskarżonemu I. B. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania w dniu 06.10.2010r. tj. jeden dzień, zaś oskarżonemu M. P. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres zatrzymania w dniu 06.10.2010r. tj. jeden dzień uznając ją za wykonana co do 2 (dwóch) stawek dziennych,

XVI. na podstawie art. art.627kpk i art.633kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt.2 i 5, art.3 ust.1 i art.6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r., nr 49 poz 223 ze zm.) obciąża każdego z oskarżonych kosztami procesu w części i tak I. B. w 1/2 części, M. P. (1) w 1/3 części a A. K. (1) w 1/6 części i wymierza im opłaty: I. B. w kwocie 400zł, M. P. (1) w kwocie 1420zł i A. K. (1) w kwocie 300zł.

Z powyższym wyrokiem nie zgodzili się obrońcy oskarżonych.

Obrońca **oskarżonego M. P. (1)** zaskarżył wyrok w całości zarzucając orzeczeniu błędy w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na jego treść oraz obrazę przepisów postępowania – art. 424§ 1 ust 1 kpk. W konkluzji apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku polegającą na uniewinnieniu oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca **oskarżonego I. B.** zaskarżył wyrok w całości, zarzucając między innymi obrazę przepisów art. 410 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. „art. 404 § 2 k.p.k. Skarżący wniósł o

uniewinnienie oskarżonego od wszystkich przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca **oskarżonego A. K. (1)** podważył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając orzeczeniu obrazę prawa materialnego, obrazę przepisów postępowania. Wniósł o uniewinnienie oskarżonego od wszystkich przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Przedmiotowy wyrok w wyniku rozpoznaniu wskazanych apelacji został poddany kontroli instancyjnej. Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015 roku, sygn. akt IV Ka 1027/15 zmienił zaskarżony wyrok wobec;

- I. B. w ten sposób, że obniżył mu sankcje karne orzeczone w punktach I i V i uniewinnił go od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie VII wyroku. (punkt 1 c wskazanego wyroku)
- wobec M. P. (1) w ten sposób, że uniewinnił go od popełnienia przypisanych mu przestępstw. (punkt 2 wskazanego wyroku)

Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 85 k.k. i art. 86 § 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu I. B. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 69 § 1 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego utrzymano w mocy (k.4306-4307).

Prokurator wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 grudnia 2015 roku w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 1c i 2.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 19 września 2016 roku uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w zaskarżonej części i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców okazały się tylko o tyle konieczne, że doprowadziły do kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, skutkującej jego zmianą, w odniesieniu do oskarżonego I. B. na jego korzyść, a odniesieniu do M. P. (1) w zakresie opisu przypisanego mu czynu i wymierzeniem im nowych sankcji karnych. Wywody obrońców zmierzające do podważenia winy i sprawstwa podsądnych nie zasługują zaś na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił w zasadzie prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę i sprawstwo obu oskarżonych. Zastrzeżenia Sądu odwoławczego wzbudza przypisanie przez Sąd I instancji I. B. zachowania przestępczego polegającego na poświadczeniu nieprawdy wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), tj. przestępstwa z art. 271§ 3kk , z uwagi na wykroczenie Sądu I instancji poza granice przedmiotowe aktu oskarżenia (o czym szerzej dalszej części niniejszego uzasadnienia).

Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i w tym zakresie nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść oskarżonych, jak i wszelkie dowody im przeciwne. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art.2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego M. P. (1) Sąd odwoławczy zajął następujące stanowisko

Wina i sprawstwo oskarżonego M. P. (1), co do przestępstwa przypisanego mu w pkt VII zaskarżonego wyroku oraz w punkcie VIII nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanych mu przestępstw wskazują między innymi; częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. P. (1), wyjaśnienia I. B., zeznania świadków; W. H., A. K. (2), T. M., T. B., E. B., a także J. C., jak również zgromadzone dokumenty.

Obrońca oskarżonego M. P. (1) nie ma racji podważając ustalenia Sądu I instancji, dotyczące wysłania pisma z dnia 28 listopada 2008 roku przez Powiatowy Urząd Pracy w P. do Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P. z prośbą o przeprowadzenie szkolenia. W toku postępowania karnego zabezpieczono poświadczoną za zgodność z oryginałem pismo, z którego jednoznacznie wynika, że rzeczony urząd zwrócił się tym pismem do (...) z prośbą o zorganizowanie kursu podstawowego w zakresie przewozu rzeczy w terminie 4-5 grudnia 2008 roku (k.34 załącznik nr 7). Pismo to jest konsekwencją umowy zawartej w dniu 15 lutego 2008 między Starostą (...) reprezentowanym przez Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w P., a (...) w P., na mocy której, rzeczony ośrodek zobowiązał się do przeprowadzenia szkoleń do połowy grudnia 2008 roku. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych racjonalnych podstaw, aby podważać treść kopii tego pisma. Co więcej, to że z inicjatywy PUP w P. doszło do organizacji szkoleń znajduje umocowanie w relacjach procesowych Z. J.. Należy podkreślić, że również oskarżony M. P. (1) przyznał w swoich wyjaśnieniach, że PUP, pomimo wcześniejszego rozwiązaniu wiążącej ich umowy, zwrócił się o przeprowadzenie dodatkowego szkolenia w grudniu 2008 roku (k.1015).

Niczego w tym rozumowaniu nie zmienia to, że świadek T. M. przygotował plan przedmiotowego szkolenia, jeszcze przed wpłynięciem tego pisma do (...). Z treści pisma jednoznacznie wynika, że prośba o przeprowadzenie szkolenia została skierowana w związku z wcześniej dokonanymi ustaleniami. Wysłanie pisma w dniu 28 listopada 2008 roku, było jedynie pisemnym potwierdzeniem tych ustnych uzgodnień. Z racji współpracy (...) z Powiatowym Urzędem Pracy jest zrozumiałe, że oficjalne pismo zostało wysłane po upewnieniu się, że (...) podejmie się przeprowadzenia takiego szkolenia. Rozumowanie obrońcy M. P. (1) jawi się zatem jako ewidentnie błędne.

Organ wyrokujący w sprawie prawidłowo odtworzył przestępczy zamiar popełnienia przestępstwa przyświecający podsądnemu w inkryminowanym okresie. Należy podkreślić, że zamiar, choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym. Podlega więc identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia bądź wnioskowania. Jeśli sprawca nie wyraził swego zamiaru słowami, wnioskuje się o nim z okoliczności zdarzenia. Organ orzekający w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne ów przestępczy zamiar dowiódł w sposób niezbity w wypadku przestępstwa przypisanego podsądnemu.

Żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego nie wzbudza to, że oskarżony M. P. (1) był w pełni świadom tego, że (...) nie ma warunków do przeprowadzenia zajęć praktycznych na swoim terenie, a mimo to doprowadził do przeprowadzenia tego szkolenia i jego zakończenia, a następnie poświadczyl nieprawdę wystawiając zaświadczenia o ukończeniu kursu przez osoby skierowane przez PUP.

Ustalenie o świadomości oskarżonego, co do braku warunków technicznych do przeprowadzenia zajęć praktycznych znajdują umocowanie w wyjaśnieniach I. B.. Sąd Rejonowy słusznie uznał te wyjaśnienia za miarodajne dla odtworzenia stanu faktycznego. Z ich treści wynika jednoznacznie, że M. P. (1) był poinformowany w trakcie rozmowy telefonicznej przez I. B. o tym, że nie jest możliwe przeprowadzenie szkolenia na placu manewrowym i to M. P. (1) podjął decyzję o ich zastąpieniu projekcją multimedialną i zakończenia w ten sposób kursu przewozu rzeczy. Tego rodzaju sposób przeprowadzenia zajęć w sposób rażący różni się z warunkami przeprowadzenia szkoleń wskazanych w rozporządzeniu wiążącym oskarżonego w inkryminowanym okresie.

Wręcz naiwne jest powielanie przez obrońcę wersji oskarżonego o niedosłyszaniu treści wypowiedzi oskarżonego I. B.. Sąd Rejonowy w sposób skuteczny podważył twierdzenia oskarżonego, jako obliczone wyłącznie na użytek obrony. Sąd I instancji przedstawił na stronie 44 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w tym zakresie, przekonujące rozumowanie. Co istotne oskarżony M. P. (1) zdecydował się forsować tezę o niedosłyszaniu słów I. B. dopiero w postępowaniu

sądowym. Słusznie zwrócono uwagę, że skoro podsądny zdecydował się przeprowadzić pokaz multimedialny, to musiał słyszeć, że nie można przeprowadzić części praktycznej.

Tezę o braku świadomości oskarżonego, co do wskazanych okoliczności podważają także prawidłowo ocenione relacje procesowe świadków W. H.. Z jego wiarygodnych zeznań wynika jednoznacznie, że (...) nie był w stanie samodzielnie w ogóle przeprowadzić szkolenia praktycznego. O czym oskarżony M. P. (1) jako dyrektor tego ośrodka musiał wiedzieć.

Wbrew temu, co sugeruje obrońca, to że M. P. (1) polecił I. B. przeprowadzenie szkolenia poprzez użycie projektora multimedialnego wskazuje na to, że zdecydował się na kontynuowanie kursu, mimo niespełnienia warunków przewidzianych przepisami. Tak jak już podkreślono, M. P. (1), jako dyrektor (...) i podpisujący umowę ze spółką (...) wiedział, jakie wymogi musi spełnić prawidłowo przeprowadzone szkolenie praktyczne. Miał świadomość, że (...) nie dysponuje odpowiednim sprzętem do przeprowadzenia takiego szkolenia. Projekcja multimedialna w żadnym zakresie nie zastępuje takiego szkolenia.

Całkowicie nieistotne są uwagi obrońcy oskarżonego M. P. (1) odnośnie możliwości zorganizowania takiego szkolenia na terenie (...). Skoro (...) nie dysponował sprzętem samochodowym w postaci samochodów ciężarowych, samochodów z naczepą, dźwigów, wózków widłowych, suwnic ram, które umożliwiały zrealizowanie części praktycznej kursu i nie zawarł z żadną inną firmą umowy o wypożyczenie takiego sprzętu, to nie mógł tej części szkolenia przeprowadzić.

Całkowicie bez znaczenia są wywody obrońcy M. P. (1), że nie tylko spółka (...) mogła organizować tego rodzaju szkolenia. Gdyby (...) zawarł umowę z innym podmiotem o przeprowadzenie części praktycznej tego szkolenia o oskarżony M. P. (1), jako Dyrektor (...) musiałby o tym wiedzieć.

Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska obrońcy, że użyte przez Sąd sformułowania- o przeprowadzeniu i zakończeniu szkolenia- nie pozwalały na jednoznaczne przyjęcie, o co w istocie jest oskarżany M. P. (1) (k.4209-4210 uzasadnienie apelacji). Intencją Sądu I instancji podważającego wyjaśnienia oskarżonego było wskazanie, że nie dał wiary podsądnemu w zakresie zaprzeczenia przez niego podjęcia decyzji o przeprowadzeniu szkolenia bez części praktycznej i uznania go za zakończone, mimo jego niepełności.

Tego rodzaju rozumowanie Sądu Rejonowego jest zgodne z zarzutem przedstawionym podsądnemu, który polega na doprowadzeniu do przeprowadzenia zajęć, mimo braku części praktycznej. Nie ma zatem mowy, aby mogła zachodzić niejasność, co do tego, w jakim sensie Sąd Rejonowy posłużył się czasownikami w formie dokonanej, mianowicie „przeprowadzeniu” i „zakończeniu”. Organ orzekający w sprawie oceniał wyjaśnienia podsądnego w zakresie, w jakim podważał stawiany mu zarzut, mianowicie doprowadzenie do przeprowadzenia szkolenia. Co więcej, obszernie wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczał stawianemu mu zarzutowi świadomego przestępczego doprowadzenia do przeprowadzenia kursu, wbrew stosownemu rozporządzeniu wskazują, że wiedział o jakie dokładnie zachowania jest oskarżany.

Ustalen Śądu I Instancji odpowiedzialności karnej M. P. (1) nie podważa to, że plan szkolenia został przygotowany przez osoby bezpośrednio odpowiedzialne za przeprowadzenie tego szkolenia. T. M. oraz A. K. (2) byli służbowo podlegli bezpośrednio I. B., a w dalszej kolejności M. P. (1). Zarówno I. B., jak i M. P. (1) po zorientowaniu się, że szkolenie nie może zostać przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, powinni je przerwać.

Żadnych zastrzeżeń, Sądu odwoławczego, nie wzbudza ocena relacji procesowych T. M. i A. K. (2). Wbrew temu, co sugeruje obrońca, Sąd Rejonowy dostrzegł, że A. K. (2), w części swoich zeznań, rozmija się z prawdą. Zdaniem Sądu Okręgowego, zeznania świadka w tym zakresie mogą być podyktowane nie tyle niepamięcią, lecz chęcią uniknięcia odpowiedzialności karnej, czy dyscyplinarnej za branie udziału w przeprowadzaniu szkolenia bez spełnienia ustawowych warunków.

Nie jest tak, aby wyłącznie oświadczenia dowodowe tych świadków stanowiły podstawę skazania oskarżonego M. P. (1). Ustalenia o sprawstwie i winie znajduje oparcie nie tylko w zeznaniach T. M., oświadczeniach dowodowych

uczestników kursu przewozu rzeczy ale również wyjaśnieniach podsądnego I. B., a także częściowo, w oparciu o jego własne wyjaśnienia.

Pozbawione znaczenia są uwagi skarżącego odnośnie rozmów prowadzonych ze świadkiem W. H. odnośnie szkoleń i możliwością ich organizacji przez spółkę, którą reprezentował. Gdyby tego rodzaju ustalenia doprowadziły do zawarcia jakiegokolwiek umowy to oskarżeni I. B. i M. P. (1) musieliby o tym wiedzieć.

Rację ma obrońca, że w grudniu 2010r nie obowiązywało rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie kursów dokształcających kierowców wykonujących transport drogowy (Dz.U. 2004 nr 122 poz. 1269). Okoliczność ta, nie została dostrzeżona przez Sąd Rejonowy i to stanowi błąd tego Sądu. Nie zmienia to jednak faktu, że w okresie tym istniały przepisy szczegółowo określające sposób i zasady przeprowadzania tego rodzaju szkoleń, w tym rozporządzenie z dnia 2 lipca 2008 roku w sprawie szkolenia kierowców wykonujących transport drogowy. Należy podkreślić, że wskazany akt prawny stawiał przed podmiotami organizującymi szkolenie wyższe wymagania, w również w odniesieniu od części praktycznej szkolenia, niż poprzednio obowiązujące. Oskarżony podejmując decyzję o przeprowadzeniu szkolenia mimo niemożności zrealizowania zajęć praktycznych w sposób rażący je naruszył. Dyrektor (...) jako wyszkolony i doświadczony funkcjonariusz publiczny musiał mieć świadomość obowiązywania wskazanego aktu normatywnego. W każdym razie miał świadomość, że szkolenie takie nie może zostać przeprowadzone bez części praktycznej- bo to wynikało także z poprzednio obowiązujących przepisów.

Wylimitowanie przez Sąd odwoławczy z opisu czynu przypisanego oskarżonemu odniesienia, zawartego w zaskarżonym wyroku, do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 15.04.2004r w sprawie kursów dokształcających kierowców wykonujących transport drogowy (Dz.U. 2004 nr 122, poz. 1269), nie wpływa na zmianę ustalenia Sądu Rejonowego, że szkolenie to zostało przeprowadzone „bez wymaganej przepisami części praktycznej”.

Żadnych zastrzeżeń Sądu II instancji nie wzbudza przyjęcie, że oskarżony M. P. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wbrew temu, co sugeruje obrońca, relacje świadka A. K. (2) wskazują jednoznacznie na tego rodzaju motyw działania podsądnego. Świadek zeznał, że „ Ja podpisałem w dobrej wierze. Była propozycja Naczelnika w związku z wnioskiem z Urzędu Pracy, żeby mieć jak najwięcej wpływów z działalności. Propozycja zorganizowania mimo wszystko tego szkolenia (k.3731). Co więcej, z umowy zawartej między (...) a PUP wynika, że należności w kwocie 24, 285 złotych zostaną przekazane po zrealizowaniu kursu w części praktycznej.

Dla ustalenia odpowiedzialności karnej podsądnego nie ma znaczenia to, kto wydał polecenie wstawienia faktury na rzecz PUP. Powyższa czynność stanowiła już egzekwowanie należność, po zrealizowaniu przestępczego proceduru polegającego na przekroczeniu uprawnień i poświadczenia nieprawdy. Jest zresztą zrozumiałą, że czynności zmierzające do sporządzania i przedstawiania faktur do zapłaty podejmowały osoby odpowiedzialne za księgowość, jako wykonawcy poleceń oskarżonego.

Z tych też względów, Sąd II instancji przypisał podsądnemu M. P. (1) przestępstwo polegające na w okresie od 04 do 05 grudnia 2008r. w P. w woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym jako Dyrektor Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. B. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadził do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13), bez wymaganej przepisami części praktycznej oraz wystawił zaświadczenia o ukończeniu kursu podstawowego (RP/13) i dodatkowego RD/13 na przewóz rzeczy na nazwiska: T. B., E. B., J. C., M. C., A. Ć., A. F., M. G., P. G., G. G., B. H., M. J. (1), R. J., M. J. (2), W. K., R. K., Z. K., P. K. (1), K. Ł., P. M., Ł. M., S. P., K. R., K. S., W. S., A. T., D. T., M. W., M. Z., Z. F., P. K. (2), E. M., R. M., S. W., w których poświadczył nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w nich odbycie przez wyżej wymienione osoby w ramach tych szkoleń kursów w pełnym zakresie, podczas gdy nie zostały przeprowadzone zajęcia praktyczne, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenia w łącznej kwocie 24.285,00zł. i wymierzył mu za to karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 40 zł.

Sąd odwoławczy w pełni podziela wywody Sądu Rejonowego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazujące przesłanki orzeczenia oskarżonemu takiej właśnie kary, jako kary sprawiedliwej. Nie ma konieczności uzupełniania tych wywodów o jakiegokolwiek dodatkowe okoliczności.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przypisał oskarżonemu M. P. (1) popełnienie przestępstwa opisanego w punkcie VIII zaskarżonego wyroku. Na to, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo wskazują zeznania K. Z., a także L. M. (2), jak również dokumentacja obrazująca zużycie paliwa i tańkowań pojazdów służbowych znajdujących się w gestii (...).

Zarzuty obrońcy dotyczące tej części rozstrzygnięcia mają charakter polemiczny i nie wnoszą do sprawy żadnych dodatkowych okoliczności, których nie wzięłyby pod uwagę i szczegółowo nie rozważył Sąd I instancji .

Wbrew temu, co wywodzi obrońca, przewód sądowy w sposób jednoznaczny wykazał, że podsądny przekraczając swoje uprawnienia korzystał z pojazdów służbowych w celach prywatnych. Sąd I instancji na stronach 55-63 przeprowadził drobiazgową analizę zarówno wyjaśnień oskarżonego i zebranych w sprawie dowodów w postaci zeznań świadków, jak i dokumentów - ewidencji wykorzystywania w (...), stanowiących jego mienie, samochodów. Sąd ten przedstawił logiczne rozumowanie dlaczego pomimo, że nie ujawniono bezpośredniego dowodu, że oskarżony M. P. (1) wykorzystywał samochody (...) do swoich celów prywatnych, szereg ustalonych w sprawie okoliczności, precyzyjnie określonych przez Sąd I instancji, jednoznacznie takie jego przestępcze postępowanie wykazuje.

W tym zakresie Sąd odwoławczy, w niniejszym składzie, nie podziela stanowiska Sądu odwoławczego wyrażonego w wyroku z dnia 1.12.2015r, że brak dowodu bezpośredniego wskazującego na sprawstwo oskarżonego wyklucza możliwość ustalenia jego winy w oparciu o dowody pośrednie.

Obrońca w swojej apelacji nie przedstawiał dosłownie żadnego argumentu podważającego rozumowanie zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Autor apelacji całkowicie pomija to, że M. P. (1) w inkryminowanym okresie był funkcjonariuszem publicznym wykonującym powierzone mu kompetencje w zakresie zadań dyrektora (...). Należy uwzględnić, że oskarżony jako funkcjonariusz publiczny- dyrektor (...) był zobowiązany do realizowania zadań tej placówki określonych w przepisie art. 117 ust. 1 Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 roku, między innymi organizowania kursów jazdy. Jego kompetencje do korzystania z mienia (...) mogły służyć wyłącznie realizacji jego zadań służbowych. Mienie (...) nie stanowiło prywatnej własności oskarżonego, z którą mógł postępować według własnego uznania. Granice swobody działania oskarżonego jako funkcjonariusza publicznego wyznaczały jego kompetencje służące realizacji wyżej wskazanych zadań. Nie mógł zatem podejmować decyzji o rozporządzaniu mieniem ośrodka w sposób dowolny. Oskarżony mógł dysponować samochodami ośrodka jedynie w celach służbowych w celu realizacji ustawowych zadań.

Całkowicie nieistotne są uwagi obrońcy dotyczące opinii radcy prawnego D. S. odnośnie uprawnień dyrektora (...) w zakresie korzystania z majątku tego przedsiębiorstwa. Oczywistym jest, że oskarżony był uprawniony do używania tych samochodów do celów służbowych. Obrońca całkowicie pomija to, że zarzut dotyczy wykorzystywania samochodów służbowych na cele prywatne.

Wręcz naiwne jest wskazywanie przez obrońcę, że oskarżony nie miał sposobności, aby formalnie rejestrować użycie przez siebie pojazdów służbowych. Obrońca stara się nie zauważyć, że oskarżony, jako jedyna osoba w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, całkowicie lekceważył obowiązek ewidencjonowania używania tego rodzaju pojazdów.

Z zeznań świadka K. Z. wynika, że na szczeblu wydziału prowadzono rozliczenia wyjazdów służbowych na zasadzie zapotrzebowania na wyjazd i rozliczenia z danego wyjazdu (k.2962). L. M. (2) zeznał, że wyjazdy podsądnego samochodami należącymi do (...) nie były w żaden sposób ewidencjonowane. Co więcej przeciwko rozumowaniu obrońcy przemawia również to, że oskarżony korzystał z samochodów służbowych wielokrotnie, w sposób ciągły przez kilka dni, również w nocy. Ze wskazań liczników tych samochodów wynikało, że przejeżdżały one po kilkaset kilometrów. Poza stwierdzeniem oskarżonego, nie popartym żadnym dokumentem, że używał ich do celów

służbowych, nie ujawniono żadnego dowodu, który mógłby uzasadniać tak częste i długotrwałe korzystanie przez oskarżonego z tych samochodów. W tych okolicznościach wydaje się logiczne przyjęcie, że niewypełnienie przez oskarżonego dokumentacji potwierdzającej wykorzystanie danego samochodu do celów służbowych, miało na celu utrudnienie wykrycia faktycznego celu użycia przez niego pojazdu. W rzeczywistości zapewne oskarżony używał te samochody w sposób mieszany częściowo do celów służbowych częściowo do prywatnych.

W tej sytuacji słusznie Sąd I instancji przyjął, stosując zasadę określoną w art. 5§ 2 kpk, że w pewnym zakresie, pomimo nieodnotowania tego w dokumentacji, część użyć tych samochodów przez oskarżonego miała charakter użycia służbowego. Wykazał również dlaczego takiego charakteru nie można przyjąć w pozostałych przypadkach.

Niczego w ustaleniach Sądu I instancji nie zmienia raport NIK. Jego ustalenia nie były wiążące dla Sądu I instancji. Powyższy raport nie uwzględniał patologicznego zjawiska polegającego na wykorzystywaniu samochodów przez oskarżonego do celów prywatnych, co można tłumaczyć jego nierzetelnością, bądź zabiegami oskarżonego, aby zataić ten proceder przez organami kontroli.

Równie nieistotne są uwagi obrońcy o potwierdzeniu możliwości korzystania z samochodów (...) do celów służbowych przez dyrektorów innych placówek. Autor apelacji ponownie rozmija się z treścią zarzutu stawianego podsądnemu dotyczącego używania samochodów do celów prywatnych, a nie służbowych.

Przyjęta przez Sąd Rejonowy ocena prawna zachowania oskarżonego jest prawidłowa.

Sąd II instancji w pełni akceptuje sankcję karną wymierzoną podsądnemu za powyższe przestępstwo. Kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowi zasłużoną odpłatę za wyrządzone bezprawie. Podsądny w sposób zuchwały przekroczył swoje uprawnienia i używał pojazdy służbowe do celów prywatnych. Również szkody wyrządzone poprzez przywłaszczone przez niego paliwo jawią się jako niemiale. Podsądny rażąco sprzeniewierzył się zaufaniu, jakim został obdarzony wskutek powołania na dyrektora (...). Zarówno społeczna szkodliwość, jak i stopień zawinienia jawią się zatem jako znaczne.

Sąd odwoławczy w pełni też zaakceptował jako karę sprawiedliwą karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych. Nie M. budzić też żadnych wątpliwości uznanie, że oskarżony zasługuje na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej mu kary pozbawienia wolności, przy ustaleniu długości okresu próby na 4 lata.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego I. B. Sąd odwoławczy zajął następujące stanowisko

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie. Błędem Sądu Rejonowego, który musiał zostać naprawiony z urzędu przez Sąd odwoławczy, było uznanie tego oskarżonego za winnego tego, że wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) poświadczali nieprawdę w rozumieniu art. 271§ 3 kk

Na to, że oskarżony I. B. wypełnił znamiona przypisanego mu przestępstwa z art. 231§ 2 kk wskazują między innymi relacje procesowe uczestników kursu, zgromadzona dokumentacja w postaci zaświadczeń o ukończeniu kursu, jak i część jego własnych wujasnień.

Na świadomość przestępczą oskarżonego, w zakresie braku możliwości przeprowadzenia, zgodnie z obowiązującymi przepisami szkolenia kierowców wskazują w zasadzie te same okoliczności, co w wypadku oskarżonego M. P. (1). Podejmując się realizacji tego szkolenia i pełniąc funkcję Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w Wojewódzkim Ośrodku Ruch Drogowego w P. miał wiedzę o braku stosownej umowy (...) z wykwalifikowanym przedsiębiorstwem świadczącym usługi w zakresie szkolenia praktycznego z przewozu rzeczy. Widział również, że (...) nie dysponuje samodzielnie tego rodzaju możliwościami aby takie szkolenie praktyczne przeprowadzić. W swoich wyjaśnieniach wprost przyznał, że w rozmowie z M. P. (1) ustalili, że część praktyczna szkolenia zostanie przeprowadzona w ramach pokazu multimedialnego. Okoliczność, że pokaz multimedialny nie stanowi części praktycznej szkolenia

jest tak oczywista, że nie wymaga dodatkowego uzasadniania. Podjęcie przez tych oskarżonych tego rodzaju decyzji potwierdza ich pełną wiedzę, że część praktyczna szkolenia, w rzeczywistości nie zostanie przeprowadzona.

Zupełnie błędne jest rozumowanie obrońcy, że oskarżony I. B. działał w zaufaniu do swoich współpracowników, mianowicie T. M. i A. K. (2). To oskarżony I. B., jako naczelnik wydziału szkoleń, był w istocie decydem, który podejmował wraz z M. P. (1) decyzje o przerwaniu lub kontynuowaniu danego szkolenia. T. M. i A. K. (2) podlegali mu służbowo.

Błędem Sądu Rejonowego, stanowiącym wyjście poza granice aktu oskarżenia było przypisanie temu oskarżonemu oprócz przestępstwa z art. 231§ 2kk także przestępstwa poświadczenia nieprawdy z art. 271§ 3kk. Prokurator w akcie oskarżenia precyzyjnie wskazał, jakiego rodzaju przestępcze zachowania zarzuca temu oskarżonemu. W ramach tych zachowań nie zarzucił mu wystawienia zaświadczeń o ukończeniu tego kursu.

Mając to na uwadze, Sąd II instancji dokonał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu I. B. przestępstwa polegającego na uznaniu go za winnego tego, że w okresie od 04 do 05 grudnia 2008r. w P. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadził do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13), bez wymaganej przepisami części praktycznej, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenie w łącznej kwocie 24.285,00zł.

Z opisu tego czynu wyeliminowano również odniesienie, zawarte w zaskarżonym wyroku, do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 15.04.2004r w sprawie kursów dokształcających kierowców wykonujących transport drogowy (Dz.U. 2004 nr 122, poz. 1269). Kwestia ta została omówiona w niniejszym uzasadnieniu w części w której Sąd odwoławczy odnosił się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego M. P. (1).

Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu I. B. za to zachowanie karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Kara w tym wymiarze stanowi zasłużoną dolegliwość. Oskarżony jako funkcjonariusz publiczny w sposób rażący nadużył swoich kompetencji. Co więcej, jego zachowanie w sposób istotny narażało na szkodę interesu publicznego. Należy podkreślić, że podsądny wraz z oskarżonym M. P. (1) podjął decyzję o przeprowadzeniu poważnego i odpowiedzialnego szkolenia w zakresie przewozu rzeczy w celu osiągnięcia wynagrodzenia pochodzącego ze środków publicznych przeznaczonych na opłacania szkoleń, a nie ich pozorowania.

W ocenie Sądu odwoławczego wobec oskarżonego można skonstruować pozytywną prognozę kryminologiczną na przyszłość. Wydaje się, iż pomimo niewykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegać porządku prawnego i nie powróci na drogę przestępstwa. Okres próby ustalono na 4 lata. Tak określony ten okres pozwoli na ostateczną weryfikację, czy prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego okazała się trafna.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że;

a) w ramach przypisanego oskarżonemu **I. B.** w punkcie VII czynu uznał go za winnego tego, że w okresie od 04 do 05 grudnia 2008r. w P. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji (...) w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadził do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13), bez wymaganej przepisami części praktycznej, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenie w łącznej kwocie 24.285,00zł, tj. przestępstwa z art.231§2kk w zw. z art. 4§ 1kk i za to na podstawie art.231§2kk wymierzył I. owi B. karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 69§ 1 kk i art. 70§ 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec **I. B.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszoną na okres 4 lat próby,

c) w ramach przypisanego oskarżonemu **M. P. (1)** w punkcie VII czynu uznał go za winnego tego, że w okresie od 04 do 05 grudnia 2008r. w P. w woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym jako Dyrektor Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. B. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadził do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13), bez wymaganej przepisami części praktycznej oraz wystawił zaświadczenia o ukończeniu kursu podstawowego (RP/13) i dodatkowego RD/13 na przewóz rzeczy na nazwiska: T. B., E. B., J. C., M. C., A. Ć., A. F., M. G., P. G., G. G., B. H., M. J. (1), R. J., M. J. (2), W. K., R. K., Z. K., P. K. (1), K. Ł., P. M., Ł. M., S. P., K. R., K. S., W. S., A. T., D. T., M. W., M. Z., Z. F., P. K. (2), E. M., R. M., S. W., w których poświadczyl nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w nich odbycie przez wyżej wymienione osoby w ramach tych szkoleń kursów w pełnym zakresie, podczas gdy nie zostały przeprowadzone zajęcia praktyczne, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenia w łącznej kwocie 24.285,00zł, tj. przestępstwa z art.231§2kk w zb. z art.271§3kk w zb. z art.11§2kk w zw. z art.12 kk i art. 4§ 1kk i za to na podstawie art.231 §2kk w zw. z art.11§3kk wymierzył M. P. (1) karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40zł (czterdzieści złotych),

a) na podstawie art. 85kk i art. 86§ 1 i 2 kk połączył oskarżonemu **M. P. (1)** kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone w zaskarżonym wyroku w punkcie VIII i punkcie 1 c niniejszego wyroku i wymierzył karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 40 złotych,

b) na podstawie art. 69§ 1kk w zw. z art. 70§ 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **M. P. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszoną na okres 4 lat próby,

1 w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy,

2 zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 10 złotych tytułem zwrotu wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie;

- I. B. w kwocie 300 złotych,
- M. P. (1) w kwocie 1420 zł.

SSO Leszek Matuszewski SSO Bożena Ziółkowska SSO Mariusz Sygrela